అందమైన భార్య

కొంతి కృష్ణమూర్తి

"అందమైన వస్తువు నిత్యానందకరం" అన్నాడు కీట్సు. అందంగా పుట్టడం ఒక వరం. సౌందర్యోపాసన కోసమే జీవిస్తారు కొందరు కళాహృదయులు. కళారాధనే వాళ్ల జీవితాశయం.

అందాన్ని పూర్తిగా నిర్వచించడం కష్టమే. దానివల్ల కలిగే ఆనందంకూడా అనుభవైకవేద్యమేకాని మాటల్లో చెప్ప జాలినది కాదు.

రోడ్డుమీద ఒక సౌందర్యవతి పోతుంటే మన దృక్కులు వాటంతటవే నిల్చిపోతాయి. దాన్నే 'అరెస్టింగ్ బ్యూటీ' అంటాం. "అబ్బ! ఏంసౌందర్యం!" అని నివ్వెర పోతూ కళ్లతోనే అప్రయత్నంగా ఏదో ఆనందాన్ని గ్రోలడానికి ప్రయత్నిస్తాం! ఇది సాధారణమైన విషయమే!

అలాగే ఒక అందగాడు పోతుంటే స్త్రీలూ చూస్తారు - కాని మగవాడు చూసినట్లు చూసేంత పూర్తిధైర్యం యుగయుగాల్నుండి అణగద్రొక్కబడినవాళ్ల కుండదు. సిగ్గనే పరదాలో తరతరాలుగా వాళ్ళు దాచబడివుండడంవల్ల కనుకొలకుల్లోంచే చూసి ఆనందిస్తారంతే! ఎందువల్ల జరుగుతుందిది? వాళ్లేమనుకుంటారు? చూచేవాళ్లెలా భావిస్తారు? అనే ఆలోచనే తోచదు.

నగ్నసత్యంలాగే నగ్నచిత్రాలన్నా భయపడే మనుషులకీ కాలంలో ఈలోకంలో కొరతలేదు.

ఇంతో అంతో చిన్నప్పట్నించి చిత్రకళమీద అభిమానం వుండడంవల్ల అందమైన బొమ్మలన్నీ చిత్రించడం నేర్చుకున్నాను. వాటివల్లే సౌందర్యోపాసకుణ్ణవగలిగానని అనుకుంటా నిప్పటికీ. చిత్రాల్ని చూసి ఆనందించడం వేరు. అందమైన చిత్రాల్నీ, శిల్పాలనీ సృష్టించి ఆనందించడం వేరు! ఒక ఉత్తమమైన కథను సృష్టించినప్పుడు కలిగే అనిర్వచనీయానందంవంటిదే చిత్రకారులకికూడా కలుగుతుంది.

'అందమైన భార్యని పెళ్లిచేసుకోవాలి; జీవితాన్ని ఆనందదాయకం చేసుకోవాలి! ఆమెనే 'మోడల్'గా చేసుకుని ప్రపంచ ప్రఖ్యాతిపొందే చిత్రాల్ని చిత్రించ గల గాలి! అదే నా కనీసపు కోర్కె, ఆశయ మూను!

ఆ ఆశయసాధనకి మా మాలు కుటుంబాల నుండీ వచ్చే సాధారణపు పెళ్ళికూతుళ్లు పనికిరారు. వాళ్లు వాళ్లచాదస్తాలతో మన ఆశయాల్ని అర్థం చేసుకోకపోవడమే కాకుండా, మన్నికూడా అధఃపతనానికి లాగుతారు. అందుకని చదువుకుని, సంస్కారం కలిగి, మన ఆశయాల్లో ఏకీభవించే అమ్మాయై యుండాలి.

అన్ని హంగుల్నీ కలిగి కాలేజీవైఖరినే ఆరెండు మూడేళ్ళు మధ్య మార్చిన, "మిస్. కాలేజ్" అనదగిన విద్యార్థిని మా క్లాస్ మేట్ రుక్మిణి! వివిధ కార్యక్రమాల్లో ముందుకొచ్చేచొరవకలిగినదీ, విద్యార్థులతో చనువుగామాట్లాడే సామర్థ్యం, సంస్కారం కలదీ అవడంవల్ల, రుక్మిణి నా స్వప్నలోకాలలో విహరించే ప్రేయసి అని అనుకున్నాను.

ఆరోజుల్లో మా కాలేజీలో వైజ్ఞానిక సభలు జరుగుతున్నాయి. ఆవేళ సాయంత్రం కవి సమ్మేళనం జరిగింది. దేశంలోని మహాకవులు, అభ్యుదయ కవులు, ప్రజా కవులు, ప్రచార కవులు, గేయ కవులు, గద్య పద్య కవులు, పాటలు వ్రాసే కవులూ, సినిమా కవులు, విమర్శక కవులు, 'పేరడీ' కవులు, శ్రీశ్రీ మార్కు కవులు అనేక రకాలవాళ్లొచ్చారు. వాళ్లని చూడ్డానికి, కావ్యశ్రవణానికి చాలామంది జనం గుమిగూడారు. చాలామంది కుర్రకవులకు అవకాశమియ్యక పోయినా సమావేశం ముగిసేటప్పటికి రాత్రి ఏ రెండో అయ్యే సూచనలు కనపడ్డాయి.

పది గంటలప్పుడు రుక్మిణి కొంతమంది చెలికత్తెలతో బయలుదేరింది. దానితో కొందరు సౌందర్యోపాసకుల సంఖ్య తగ్గి, సభ బాగా పల్చపడింది.

సైకిల్ రిక్షామీద యింటికి బయలుదేరింది. నేనూ సైకిల్ మీద వెంబడించాను. రిక్షావాడ్ని సాగనంపి గుమ్మంలో అడుగు పెట్టిందో లేదో, నేను చప్పున వెళ్ళి "రుక్మిణీ" అన్నాను యేదో వొకటి మాట్లాడి ఆ రాత్రే నిర్ణయించుకోవాలనే ఉద్దేశంతో.

"ఎవరు?" అంది వెంటనే వెనుతిరిగి.

నేను ప్రత్యక్షమయ్యాను, నా కీ జన్మలో ఇవ్వబడిన చిరునవ్వునూ, సంతోషాన్నంతనూ ఒకేసారి మొహంమీదికి తెచ్చుకుంటూ.

"ఏం కావాలి?" అంది.

"నీ ప్రేమ" అన్నాను, రెడీమేడ్ జవాబిస్తూ.

ఒక్క క్షణం ఆలోచించింది. నా మనస్సు సంతోషంతో గంతింది. ఒప్పుకోక మానదు.

"రుక్మిణీ!" అని దగ్గరకు సమీపించాను- దవడ పగిలింది.

"ఇటువంటి వేషాలెప్పుడూ వెయ్యకు" తర్వాత తలుపు మూసిన చప్పుడు వినపడింది.

2

"ఇంటర్ పాసయ్యాడు. పెళ్ళి చెయ్యాల్సిందే! ఎన్నో సంబంధాలు వొస్తున్నాయి" అని అమ్మ గొడవ చెయ్యసాగింది.

అంతవరకూ "అప్పుడే పెళ్ళేమిటే?" అంటూ దాటుకుంటూ వొచ్చాను.

నాన్న "అవును, నిజమే!" అన్నాడు.

నా గుండెల్లో రాయి పడింది-'ఈసురో' మనే పిల్లనెవర్నో అంటగడతార్రా, భగవంతుడా, అని.

నాన్న అంటే చాలా భయం. కాని అమ్మదగ్గర అంతులేని గారాబం. అందుకని అమ్మ చెవుల్లో వూదాను.

"వాళ్లుట్రా! వాళ్లు మనకి కావల్సిన వాళ్లు కూడాను. మనం చేసుకుంటామంటే కళ్ళకద్దుకుని యిస్తారు. అయినా... పెళ్ళికూతుళ్లు కరువైనట్టు వాళ్లని మనం ప్రాధేయపడి అడగడం ఏమిటే?" అంది.

మర్నాడు స్నేహపు చూపులకని వెళ్లినట్టు వెళ్లింది. వాళ్ళెంతో మర్యాద చేశారుట. మాటల సందర్భంలోనే పెళ్ళిమాటలు కలిశాయట. తర్వాత వాళ్ల నాన్న వచ్చి పెళ్లిచూపుల కాహ్వానించడం, తాంబూలాలు పుచ్చుకోడం అన్నీ కలలో వలె జరిగాయి......

రాత్రి పదకొండయింది. పెళ్లికూతురు జడలోని మల్లెపూలవాసన ప్రాణాలకు స్వర్గపుటంచుల చవిచూపిస్తోంది.

గుమ్మాన్ని పట్టుకు నుంచుంది, అందరూ వెళ్లాక వెనకాలేవెళ్లి భుజాలు పట్టుకున్నాను. విదలించుకోబోయిన రెండు చేతులూ దొరికాయి. అదోలా మెలితిరిగి, నావైపు తలొంచుకునే తిరిగింది. చేతుల గాజుల గలగల కిలకిల నవ్వినట్టు ధ్వనించింది. మల్లెపూల వాలుజడ తెల్లని చీరపై బడి వింతశోభని కలిగిస్తోంది.

కొమ్మలూ, రెమ్మలూ —ఫొటో: నీలంరాజు మురళీధర, మద్రాసు.

"ఎందుకీ ప్రణయకోపం? ఇంకా నీ అయిదువేళ్లూ గుర్తు మాయలేదు చూడు" అని చెంప చూపాను.

రుక్మిణి చిరునవ్వు నవ్వుతో ఓరగా కనుకొలుకుల్లోంచి చూసింది. అందులో ఆ వ్యక్తి పశ్చాత్తాపం ప్రకటిత మవసాగింది. చుట్టూ చెయ్యి వేసి టేబిల్ వైపు నడిపించాను. ఎదటి అద్దంలో మా ప్రతిబింబాలు చూసుకుంటుంటే నాకు అదే లోకమో ననిపించింది. ఏ అప్సరసగాని శాపంవల్ల భూలోకంలో పుట్టి రుక్మిణిగా కాలేదు కద!

తర్వాత చెప్పింది: ఎంతోమంది విద్యార్థులూ, అధ్యాపకులూ విజ్ఞాపనల దగ్గరనుండి ప్రేమలేఖలవరకూ ఎన్నో తాపత్రయాలుపడి తనని మోసగించాలనుకునేవారని.

"వాళ్ల ఉద్దేశాల ప్రకారం స్త్రీకి హృదయం లేదు. స్త్రీ కూడా తమలాగే ఎవరినో ఒకరినే ప్రేమించి వైవాహిక జీవితాన్ని అభిలషించే మనిషికాదు. ఆదిమ జాతి అనాగరిక ప్రజల్లా స్త్రీని ఒక క్రీడావస్తువుగానో, లేక, తక్కిన నిత్యావసర సామగ్రిలోని భాగంగానో భావిస్తారనుకుంటాను.

"మీరూ అదేరోజుల్లో నన్ను వెంబడించారు. అందరికీ యివ్వబడిన సమాధానమే మీకూ వచ్చింది. ఎంతగా హృదయంలో బాధపడకపోతే ఆ క్షణిక నిర్ణయానికి వచ్చి మిమ్మల్ని ఎదుర్కోకలిగా ననుకుంటారు?

"నన్ను క్షమించండి! కాని... మీరు వేరువిధంగా నా ప్రేమని పొందదల్చినట్లయితే ఆ దుస్సంఘటన జరక్కపోయేది. ఆ నాచర్యకు తర్వాత రోజుల్లోని, మీ మౌనాన్ని చూశాక - నాలో నేను ఎంత పశ్చాత్తాపాగ్నితో వేగాననుకున్నారు?

"ఆయన ఎంత ప్రేమతో నన్ను వెంటాడాడో? ఎంతగా నిరాశ కలిగించానో? అని ఎంతో విచారించి ఆయనే నావాడయ్యేలా చూడమని ఎన్ని దేవుళ్ళకి మొక్కుకున్నానో?"

రుక్మిణి కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి.

"అవును, నీ ప్రేమకోసమే నేను జన్మమెత్తింది. కష్టించి పొందిన ప్రేమే ఎక్కువ విలువైంది"

3

నాన్న ప్రమోషన్ మీద మరో వూరు ట్రాన్స్ఫర్ అయ్యారు. నన్ను చదువు నుండి కదపడం యిష్టంలేక మమ్మల్ని యిక్కడే వుంచి వొంటరిగా వెళ్ళి పనిలో చేరారు.

నేను బి. ఏ. చదవసాగాను. రుక్మిణి చదువు చాలించింది. మొదటి ఏడు కనక అంత శ్రద్ధతీసుకోకపోయినా ఫర్వాలేదనే ధైర్యం. హాజరీ వేయించుకుని ఎప్పుడూ ఇంటిదగ్గరే వుండేవాణ్ణి.

అమ్మకి అస్తమానూ పనే. కొత్తకోడలు కదా అని రుక్మిణిని పని చెయ్యనిచ్చేది కాదు. అమ్మయిచ్చిన స్వాతంత్ర్యంవల్ల రుక్మిణి ఎప్పుడూ నా సాన్నిధ్యంలో వుండేది. ఉండాలని నేనో శాసనంకూడా ప్రకటించాను.

"అదేం బాగుంటుందండీ. మీ అమ్మగారు వూరుకున్నా, పైవాళ్లేమనుకుంటారు?" అంది.

"వాళ్ళ మొహం!" అన్నాను.

పేకాట, కేరమ్సులతో కాలం గడిచేది.

అతిమూత్రవ్యాధి వారం రోజులలో నెమ్మదించును

మూత్రములో అధికముగా చక్కెరపోవుట అతిమూత్రవ్యాధిఅంటారు.(Diabetes) ఇది యెంత ఉపద్రవకరమైన వ్యాధిఅంటే, దీని పాలబడినవారు ఆరోజు కారోజు మృత్యువుకు అవన్నమౌతుంటారు. దీనికి డాక్టర్లు ఇన్సులిన్ ఇన్జెక్షన్ మాత్రమే కనిపెట్టారు. వాటివల్ల వ్యాధి పూర్తిగా నయం కానేకాదు. ఇన్జెక్షన్ల గుణము వున్నంతకాలము మాత్రం చక్కెర తాత్కాలికంగా విలిచిపోతుంది. ఈజబ్బు లక్షణాలలో ముఖ్యమైనవి దాహం, ఆకలి, తరచుగా చక్కెరతో మూత్రము బయలు వెడలటము, దురద మొదలైనవి. ఈ వ్యాధి ముదిరితే రాచ పుండు, కురుపులు, కంటిపొర ఇతర చిక్కులు సంభవించును. వీనస్ ఛారమ్ ఆధునిక శాస్త్రంలో అద్భుతమైన చికిత్స. దీన్ని వాడటం వల్ల వేనకు వేలమంది మృత్యుముఖంనుండి బయటపడ్డారు. దీన్ని వాడితే రెండవ లేక మూడవ రోజునుండే మూత్రములో చక్కెర తగ్గించి అత్యధికమూత్రము గూడ నివారిస్తుంది. మూడు రోజుల తరువాత మీకు బాగా తేలిక యిస్తుంది. దీనికి పత్యం లేదు. ఇన్జెక్షన్లు అవసరం లేదు. ఇంగ్లీషులో వివరములుగల కరపత్రానికి వ్రాయండి. ఉచితంగా పంపుతాము.

50 బిళ్లల బుడ్డి ఖరీదు రు. 6-12-0 లు

ప్యాకింగు పోస్టేజి ఉచితము

వీనస్ రిసెర్చి లేబరేటరీ,

పోస్టుబాక్సు నం. 587, కలకత్తా (A. P. W)

అబలసుధ

స్త్రీ కుసుమ వ్యాధులు. అకాల బహిష్ఠు, బహిష్టుబద్ధము, బహిష్ఠుశూల, ఒడలునొప్పులు, తలనొప్పి, గుండెదడ. కాళ్లు లాగుట, మనస్థిమితము లేకపోవుట. నిద్రపట్టకుండుట, నడుమునొప్పులు, బలహీనత, మలబద్ధము, హిస్టీరియా మొ॥ హరించును.

సీసా రు. 3/- వి. పి. రు. 1/-

ఇండియన్ మెడికల్ హాల్

లక్ష్మీ టాకీసు రోడ్డు - విజయవాడ-2.)

★ అందమైన భార్య ★

మధ్యలో దెబ్బలాటలు, మళ్లీ వాళ్లకి జన్మలో సంబంధ ముంటుందా అనుకునే టట్టు. అమ్మ తీర్పుచెప్పాలి! అమ్మ ఎలా చెబితే వాళ్ళదే ఆనాటి గెలుపు! నేను సాయంత్రంపూట చిత్రకళాభ్యాసం మానలేదు. ప్రస్తుతం నూనెరంగులతో కాన్వాస్లమీద చిత్రాలుగీయటం మొదలు పెట్టాను. రుక్మిణి అవి చేస్తున్నంతసేపూ, ఏమీ తోచక బ్రష్లూ, అవీ దాచి గోల చేసేది. ఒకనాడు ఎంత అడిగినా యివ్వ లేదు. నాకు కోపం వచ్చింది.

"నువ్వింత కళాహృదయంలేనిదాని వనుకోలేదు. అసలీచిత్రకళారాధనే లేక పోతే నీ సౌందర్యానికి ముగ్ధుడనై, నీప్రేమ కోసం తపించకపోదు నేనా ? నీ భావాలిలా నాకు వ్యతిరేకమవబోతాయని కలలో కూడా తలవలేదు" అని కొంచెం కఠినత్వం తెచ్చిపెట్టుకొని అన్నాను.

రుక్మిణి కళ్లు నిండు గర్భిణీలైన మేఘాల్ని దవిమాశాయి. మౌనంగా అన్నింటినీ తిరిగి యిచ్చివేసింది. మళ్లీ వాటిజోలికి రాలేదు.

ఒకరోజున, మనసులో అన్నాళ్లూ దాచుకున్న మాట అన్నాను! "రుక్మిణీ! నీ చిత్రాలు చిత్రించాలని వుంది" అని.

"ఎందుకు?"

"నీ సౌందర్యం విలువ నువ్వు తెల్పుకో గలగడానికి"

"అది తెల్సుకున్నవారు మీరున్నారుగా - చాల్లెండి"

మొత్తంమీద ఎలాగయితేనేం రుక్మిణిని ఓచిత్రం చిత్రించాను: మా దొడ్డిలోనున్న మామిడిచెట్టు నానుకుని నిలుచో బెట్టి. రుక్మిణి ఆచిత్రంలో ఓ వనలక్ష్మిలా తయారైంది. నామనసు సంతోషంతో వుప్పొంగి పోయింది, నా చిరకాలవాంఛ ఈడేరి నందుకు.

కాని...రుక్మిణి ఆచిత్రంయొక్క గొప్ప తనాన్ని గుర్తించకపోవడంతో నా హృదయానికి దెబ్బ తగిలినట్టయింది. పదిరోజుల శ్రమా వృధా అయిందనుకున్నాను.

నాకోరిక ఎరుకపర్చాను: నా చిత్రాలకి ఏవిధంగా మోడల్ గా వుండి, నా కళోపాసనకి తోడ్పడవల్సిందీ - నా జీవితాశయమంతా వివరిస్తూ.

వింటున్నకొద్దీ రుక్మిణి మొదలంటా వొణికిపోసాగింది. నేను ఆశ్చర్యంలో మునిగాను. ఆకాశంగం మనసుని కలిగించ సాగింది.

మర్నాడు ఆవిడే చెప్పింది: "మీ కళోపాసనకి నా సంపూర్ణసహకారం, అభినందన వుంది. నేను ఎప్పటికీ మీదాన్నే. నా సౌందర్యం శాశ్వతకి ఆనందాన్నిచ్చి, ఆయన అమిత మైన ఆత్మీయురాలిగా అవడానికి నాకు తోడ్పడకలిగితే నా జీవితానికి అంత కంటె కావలిసిందేమీ లేదు. అదే నా జీవితాదర్శమూను.

"కాని ఒక్క విషయంలోనే మీతో నేను ఏకీభవించలేకపోతున్నాను. మీ కళారాధనలో నేను సహాయకురాల్ని కాగలనుగాని సాధనాన్ని కాలేను. మీరు అతి రూపవతి ననుకుంటున్నా నన్ను మీ చిత్రాల్లో చిత్రించి, తద్వారా ప్రజలకు సంతోషాన్నిచ్చి, పేరుప్రఖ్యాతులు పొంద దల్చి వుండవచ్చు.

"భారతదేశంలో పుట్టిన మూలాన్నేమి లేక పెంపకంవల్ల నేమి నేను చవక బారు స్త్రీలలా మగజాతి నంతనీ ఆకర్షించి, పాదాక్రాంతులుగా చేసుకుందామనుకునే తత్వం కలదాన్నిగా తయారుకాలేదు. నాకు జీవితంలో ఈయబడిన గొప్పవరం సౌందర్యమని తెలుసు. దాని ద్వారా మీ కానందాన్ని చేకూర్చి నేనూ సుఖం పొందాలనే నా అభిలాష. అందుకనే, నేను మోడల్ గా పని చెయ్యలేను—క్షమించండి !"

ఒకమూల ఆశాసౌధం కూలిపోతున్నా, రుక్మిణి నా మనోనేత్రాన్ని తెరిచి జ్ఞానోదయం కలిగిస్తున్నట్టనిపించింది. అయితే ఈ దలన చిత్రాలద్వారానూ, ఇతర విధాల ప్రచారాన్ని ఆకాంక్షించే సౌందర్యవతులంతా చౌకబారుస్త్రీలేనా అనే భావన నాలో మొలకెత్తింది.

"అవును, నిజమే! రుక్మిణి నాపాలిటి జగన్మోహనమణి" అనుకున్నాను నాలో నేనే.

4

రోజులు ఎల్లకాలం ఒకరీతిగా దొర్లిపోవు - జీవితంలో వొడిదుడుకులు సముద్రపు పోటుపాటుల్లా వుంటాయి. అసలు జీవితమనే నాణానికి సుఖదుఃఖాలు బొమ్మబొరుసులూను.

నాన్న ఆకస్మికమరణం పొందటం, అమ్మ వైరాగ్యంలోకి దిగి పుణ్యక్షేత్ర సందర్శనాలకోసం, దేశపర్యటన మొదలెట్టడం క్రమంగా జరిగాయి.

నా కెప్పుడూ ఇన్స్యూరెన్సు కంపెనీ వాళ్ళు చెల్లించాల్సిన డబ్బు, పొలాలమీద శిస్తువసూలు, ఇళ్ల అద్దెలూ, నాన్నకి రావాల్సిన యితర బాకీలూ చూడ్డం మొదలైన వాటితో సరిపోయేది. రుక్మిణిమీద అనంత

మైన బాధ్యత, (గృహసామ్రాజ్య మహా చక్రవర్తినిత్వం) పడింది.

ఓ రోజున యుద్ధరం తీరుబడిగా కూర్చున్నాం. మాటలుగా మారలేని ఆలోచన లేవో మా మనసుల్ని పాలన చేస్తున్నాయి.

పక్కింటివాళ్ళ రేడియోలోనుంచి "అందమే ఆనందం..." అని పాట వస్తోంది. ఏదో జీవితాన్ని భారంగా గడుపుతున్నామన్న మాటేగాని మనసుల్లో ఆశించిన ఆనందపుఛాయల దరిదాపుల్లోకైనా చేరినట్టుగా తోచలేదు. రుక్మిణిని సాంఘికమర్యాదలు తెలిసిన స్త్రీగా తయారుచేసి విందులకూ, టీపార్టీలకూ, సినిమాలకూ, తీసుకుపోవాలని కుతూహలం ఎండిపోయి అణిగిపోయిన భావాల అట్టడుగున నుండి తిరిగి చిగిర్చసాగింది.

పై ఆశయాన్ని సాధించడానికి నాకు ఆకస్మికంగా దొరికిన స్వేచ్ఛా, ధనం కూడా ప్రోద్బలాన్నివ్వసాగాయి...

ఒక సంవత్సరం గడిచింది. అప్పుడు మా జీవితాన్ని చూసినవాళ్ళు మొదట మేము ఏవిధంగా ఉన్నదీ కూడా కనుక్కోలేరు.

భాగ్యన్న ఏమాత్రం విశ్రాంతి వుంటుందో, ఏమో! మిగతా కాలమంతా ఎవరో మిత్రులు వస్తూనే వుంటారు. సాయంత్రం రెండు, మూడు బ్రిడ్జిటేబిల్సు తక్కువకాకుండా సాగుతాయి. డాక్టరు రామారావు, డాక్టరు సుమతీ (వాళ్లిద్దరూ భార్యాభర్తలు) రామరాజు అనే రేడియో వ్యాపారస్థుడు, ప్రతిభావతి అనే ఓ స్కూలు మిస్ట్రెస్, మరో ఇద్దరు, ముగ్గురు నిరుద్యోగ శిఖామణులూ భాగస్వాములుగా వుండేవారు. సుమతిని పగలు చూస్తే రాత్రి దుస్వప్నం కలిగించేంత అనాకారిగా వుంటుంది.

ఇంక ఆదివారాలు, మిగతా సెలవు దినాలు వస్తే రోజంతా చీట్లాట ఎడతెగకసాగేది. అప్పుడప్పుడు పిక్నిక్‌లూ, సినిమాలకు పోడాలూ అనివార్యంగా సాగేవి. ఆ భోజనాలు, ఆ హాస్యప్రసంగపు ధళోక్తులూ, ఆ ఆనందం వర్ణించనతరంకాదు.

రోజులలాగే దొర్లుతూవుంటే బాగుండేది. కాని రుక్మిణికి అకస్మాత్తుగా టైఫాయిడ్ వచ్చింది.

రామారావు దంపతులు వైద్యం చెయ్యసాగారు. తక్కిన మిత్రులుకూడా వచ్చి చూచి పోయేవారు. నేను చాలాగంటల వరకు రుక్మిణికి సపర్యలు చేస్తోనే కూచునే వాణ్ని.

ఒకనాడు అలసటవల్ల విపరీతమైన తలనొప్పి వచ్చింది. నౌకరుతో అమ్మగారికి సపర్యలు చేస్తోండమని చెప్పి గాలికోసం దుకు బయటకుపోయాను.

దారిలో మిత్రులు కలవడంవల్ల తిరిగి వచ్చేటప్పటికి రాత్రి 10. దాటింది. రుక్మిణి మంచంమీద పడుకున్నది వుంది. పక్కన ఎవరో వ్యక్తి కుర్చీలో కూచున్నట్టు కనపడింది. వాళ్ళ మధ్య సంభాషణ జరుగుతున్నట్టుకూడా పొడగట్టింది. కాని చీకట్లో ఎవరో తెలీలేదు. నా గుండె కొట్టుకోసాగింది. పక్కగోడవద్ద దాగి మాటలు వినసాగాను. ఎప్పుడూ లేని దుర్బుద్ధి కలిగిందెందువల్లో!

"కొందరి జీవితాలిలాగే వుంటాయి!"

"......ఊఁ!"

"ఒక్కొక్కప్పుడు సృష్టిలో అనేక వస్తువులు తమ నిజమైన ప్రయోజనాన్ని నెరవేర్చకుండానే అడవిగాసిన వెన్నెలలా, బూడిదలో పోసిన పన్నీరులా, వృధా అవుతాయి."

"........."

"ఇదే ఇంకొకళ్ళయితేనా!"

"........."

"నెత్తిమీద పెట్టుకుని ఆరాధించేవారు. ఇలా తన స్త్రీ కానట్టు, సంబంధంలేని దానిలా......"

ఒక నిట్టూర్పు.

"మీరు ఎప్పుడన్నా ఆయన్నసలు మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించారా?"

ఈ ప్రశ్న వినేటప్పటికి నా వొళ్లు మండిపోయింది. వెంటనే లేచి వెళ్ళి ఆ వ్యక్తి దవడ పగలగొడదామనిపించింది. గబగబా అడుగులేసుకుంటూ వెళ్లాను.

ఎవరదీ! నిశ్చేష్టుణ్నయ్యాను. నా ఆలోచనలు అకస్మాత్తుగా కట్టుబడిపోయాయి! ఎవరు??

డాక్టర్ సుమతి!

ఏం చెయ్యాలో తెలీలేదు. రుక్మిణివైపు చూశాను. కన్నీళ్లు చెంపలమీంచి ముత్యాల్లా దొర్లుతున్నాయి. నా నోట మాట రాలేదు.

"ఉష్!......అటు నడవండి!" సుమతి ఆజ్ఞాపించింది! హాలులోకి వొచ్చాం!

"ఇక్కడ కాదు; బయట"

తోటలోకి వెళ్ళాం. సిమెంట్ బెంచీమీద కూచున్నాం. వీధిలో విద్యుద్దీపపు కాంతి చెట్ల ఆకులమీద పడి, విరజిమ్మబడి మామీద పడుతోంది.

సుమతి అనసాగింది: "నేను వచ్చేటప్పటికి ఏడుస్తూ పడివుంది. ఎంత అడిగినా చెప్పలేదు. ఆవిడ అసలు సైకలాజికల్‌గా నెర్వస్. మీరు ఆవిణ్ని సరిగా చదివినట్టు తోచదు. ఈ పేకాటలూ, పార్టీలూ ఆవిడ నచ్చవటుంది. అందుకే ఆరోగ్యం కూడా దెబ్బతిన్నట్టుంది. రైలు పట్టాలమీదే నడవాలి కాని, దారి తప్పిపోరాదు. అలాగే కొంతమంది మనుషులు కూడా వారికి స్వభావసిద్ధమైన మార్గాల్లోనే జీవిస్తే సుఖించగలరు గాని, కృత్రిమ వాతావరణాన్ని చిరకాలం భరించలేరు. కొంతకాలం భరించినా, మానసికారోగ్యాన్నీ, శారీరక సౌఖ్యాన్నీ కూడా గోల్పోతారు.

"మీరు గమనించలేదు గాని—ఆవిడ ఎప్పుడో గుర్తించింది, ఈ 'స్నేహితులూ', తక్కుమనుష్యులూ తన సౌందర్యారాధనకోసం, ఆస్వాదనకోసమే ఇక్కడ చేరుతున్నారు కాని - మీ స్నేహంమీద మోజువల్ల కాదని. ఏమీ అనుమానం లేకుండా నిర్మలంగా వుండే మీకు ఈ విషయాలన్నీ చెప్పి ఈ ర్వాసూయలు కలగచెయ్యడ మిష్టంలేక మనస్సులోనే బాధపడుతూ, సహించిందిన్నాళ్లూ.

"ఇప్పట్నించైనా ఆ వేషాలన్నీ మాని, యథార్థాన్ని గ్రహించి, మీ యిద్దరి జీవితాల్ని సుఖతరం చేసుకోండి."

నేను నిశ్చేష్టుణ్నై నిలిచాను. నా కళ్లని కప్పి, అన్నాళ్లు నన్ను అజ్ఞానాంధకారంలో ఉంచిన నీలి మేఘాలన్నీ అకస్మాత్తుగా విడిపోయినట్టయింది.

"భార్యా రూపవతీ..." అనే విషయం గుర్తుకొచ్చింది.

అందమైన భార్యలూ అందరి విషయాల్లోనూ శత్రువులు కాదు - కాని వాళ్ళ హృదయాల్నర్థం చేసుకోకుండా, భ్రమించి చుట్టూ చేరే 'మిత్రబృందమే' నిజమైన శత్రువులు అనుకున్నాను.

రుక్మిణి జ్వరం తగ్గడానికి మరో పక్షం పట్టింది. తర్వాత ఆ వూరు వదిలేశాను, శాశ్వతంగా. కొత్త వూళ్లో, బూజుపట్టిన భ్రమల్ని దులుపుకొంటూ, మళ్ళీ కొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభించసాగాను, నా అందమైన భార్య రుక్మిణితో.

★

ఒక గంటలో యౌవ్వనము

కామస్తంభన

ధాతుపుష్టి, సంసారసుఖము నిచ్చుటలో సాటిలేనిది విరాళచెందిన వృద్ధులయందుకూడ శక్తి ఉత్సాహము నిచ్చును. రు. 2-8-0.

మదనమంజరి ఫార్మసీ

184, వైనాబజారు రోడ్డు, మద్రాసు-1.

బెజవాడ-శ్రీనివాస మెడికల్ స్టోర్సు-పార్కురోడ్

రాజమండ్రి-ఈశ్వరదాస్ & కో. మెయిన్‌రోడ్

నెల్లూరు:- ఆర్యన్ ఫార్మసీ-ట్రంకురోడ్

ఇతర కేంద్రాలలో ఏజెంట్లుకావాలి